

Χαλαρά στην πόλη της μνήμης

Είναι ο Δημήτρης Φύσσας αυτός που τρέχει μέσ' στην πόλη. Παρατηρεί, κατασκοπεύει (, καρδιοχτυπά σε κάθε που του φαίνεται έκπληξη και μεταφέρει τα χτυποκάρδια του σ' αυτή τη στήλη. Απ' τους αυθεντικότερους εκφραστές του τίτλου ATHENS VOICE.

Μου ζήτησε να γράψω αντ' αυτού, μα εγώ δεν τρέχω πια. Η νευρικότητα της πόλης, κάθε πόλης, χτυπούσε άλλοτε μέσ' στα μνήγγια μου. Μέχρι που αποσύρθηκα στην εξοχή μου και χτυπώ τις νευρικόττες στον υπολογιστή, όχι ετοιμάζοντας την περιοδική μου ύλη αλλά χειμάζοντας την πόλη μέσ' στη μνήμη,

για να ανθίσει στις σελίδες των βιβλίων. Κυρίαρχη, αγκαλιάζει τους χαρακτήρες των μυθιστορημάτων, θέλω δε θέλω. Κι αν δοκιμάσω να τους βάλω σαν κάπως άτοπους, σ' ένα φανταστικό τοπίο («Συμφωνία σε απαίτηση ελάσσοια», εκδ. Πατάκη), αυτοί από μόνοι τους θα βρουν ένα συγκεκριμένο δρόμο, μια πλατεία, μια πρόσοψη απ' την Αθήνα που με γέννησε. Αλλιώς δεν έχουν πρόσωπο, δεν έχουν ήθος.

Αλλά συνήθως καταφάσκω στην παλιά, μεγάλη και γλυκόπικρη αγάπη. Επικρατεί η **Αχαρνών** της πρώτης παιδικής μου μνήμης, με τους απόηχους της δεκαετίας του '50: ο Φασουλής κι ο Περικλέτος της Απόκριας, που λίγο με τρομάζαν, λίγο με διασκεδάζαν εκεί όπου ήμουνα περιχαρωμένοι, στο μπαλκόνι μας («Ο αιώνας του Περικλή και της Λαβίνιας», ανέκδοτο). Οι φωτιές του **Αϊ-Γιάννη** στα κάθετα στενά γλείφαν τα πόδια των παιδιών που τις πηδούσαν, αλλά η μαμά δεν άφηνε τις κόρες τις «σαν αλανιάρες» να πάρουν μέρος στο παιχνίδι («Εγώ θα κλείσω την αυλαία», εκδ. Πατάκη). Ο **Άγιος Παντελεήμονας**, όπου βαφτίστηκα και η μαμά καμάρωνε πως ήταν «ο μεγαλύτερος ναός των Βαλκανίων», έγινε σύντομα η φυγή και η καταφυγή μου. Η άδεια να

παίζω στην παιδική χαρά του άνοιξε τις φαντασιώσεις τις προορισμένες για τους έρωτες – δεν φτάνανε οι συμμαθητές του Δημοτικού της Κρίκου. Αυτός, ο Άγιος Παντελεήμονας, έγινε και το φόντο στο μυθιστόρημα «Μη χαρίζεις τις γαρδένιες» (εκδ. Οδυσσέας). Κι ας είχε αλλάξει – τις αλλαγές του ας τις βρει ο Φύσσας –, κι ας άλλαξε ακόμα περισσότερο τώρα που γίνεται είδηση στις τηλεοράσεις, πάντα θα είναι η μικρή πόλη της μικρής Πόλης, που

Της **Πόλης Μπλιώρη**
 (Δημοσιογράφος - συγγραφέας)

ας ονομάζεται όπως θέλει στα βιβλία.

Η πόλη μου μετακινείται διαρκώς. Κλείνει το μάτι απ' την **Ερμού** της κοκέτας μνάνας μου («Οι Αντρούλες», εκδ. Οδυσσέας και Πατάκη). Ανοίγει λίγο προς το **Κολωνάκι**, όπου στη μνήμη κατοικούν οι άρχοντες της πόλης και στις μουσικές του φιγουράρουν τα φορέματα που θα μπορούσα να φορούσα αν ήμουν άλλη («Το βάρος των πετραδιών», εκδ. Οδυσσέας και Πατάκη). «Πάντοτε είναι αργά», εκδ. Ψυχογιός).

Απλώνεται στη **Νορμική** της **Σδώνως**, στα **Εξάρχεια** και στον **Λυκαβηττό**, όπου οι ηρωίδες των μυθιστορημάτων σπουδάζουν και βολτάρουν με τ' αγόρια τους, πληγώνοντας τα χείλια στα φιλιό και τις ψυχές στις συνελεύσεις («Εκ των Υστέρων», εκδ. Οδυσσέας και Τα χρόνια που δυνάστευε ο Λέων», εκδ. Πατάκη).

Γρήγορα κατεβαίνει στην **Ομόνοια** και στους γύρω δρόμους, όπου βουή τυπογραφείων, τσακωμοί ιερόδουλων με γύφτισσες για το ποια έχει περισσότερη ηθική, οσμές από λιπάσματα και βότανα στις εμπορικές πραμάτειες των πεζοδρομίων σταματάνται για πάντα στην αλήθεια μου. Η αλήθεια των μυθιστορημάτων εδώ φαίνεται ψέμα. Η οδός **Αναξαγόρα** θα πληγώνει πάντα αγιάτρευτα και αφιμύθωτα. ●